

pohvale, ki jih je o njem napisal urednik; pretirana je tudi urednikova hvala T. Ujevića). Sodobne problematike se dotika Žimbrevov članek o filmu (Mrtvorojena umjetnost), ki pa prav po duhamelovsko ne sega do družbenega jedra filmskega vprašanja. Slednjič je omeniti še nekatere prispevke iz literarne teorije (J. Berković: Postanak romana; D. Čepulić: Komično i tragično u Molière-a, ... u Dostojevskoga, Molière-a i Manna).

Vse to, sicer bogato, pestro in aktualno gradivo pa ni porazdeljeno po kakšnih enotnih, docela jasnih smernicah, kar bi bilo pričakovati po uvodnih napovedih. V doslednem zmislu svojih lastnih obljub torej list ni čisto zadovoljil. Kot informativen razglednik po svetovni literaturi pa je ustregel; na tem mestu je treba zlasti omeniti posrečeno izbrane prevode (Jirži Weil, avtentična poročila o najnovejši ruski književnosti; Ehrenburg: O francoski literaturi; Mayerhold: Ideologija i tehnologija u kazalištu, Moskovski Hudožestveni Teatar). Razen tega je list poročal o Duhamelu (hkratu s prevodom odlomka iz „Prizorov iz bodočega življenja“), Dos Passosu, Joyceu, francoskem gledališču, švicarski literaturi, Olbrachtu, Kischu, znameniti socialni knjigi A. Szilágyija „Selo Demetrovo“, Londresu, angleški pisateljici V. Woolfovi, Krleži, našem Molku itd. Zanimiva so Beethownova pisma; prevod A. Gidea pa se mi ne zdi posrečeno izbran.

Kljub temu, da tedaj list še ni dosegel tiste stopnje in smeri, ki jo je kot svojo nalogo sam označil (pri čemer je treba upoštevati kot olajševalno okoliščino neverjetne težave in neprijetnosti, s katerimi se mora boriti v Zagrebu vsako resno književno podjetje), je treba poudariti prednosti „Književnih Horizontov“: kriticizem in poštenje. Kriticizem je pokazal več volje kakor pa končnih rezultatov in se ni vselej izživil na kritike najpotrebnejšem gradivu; docela pa je list izpolnil drugi princip in je urednik v zadnji številki upravičeno zapisal: „... pazili smo u prvom redu na književno poštenje!“ Tu je treba omeniti borbo, ki se je pričela z urednikovim člankom „U odbranu mrtvoga A. B. Šimića“ ter še nekaj manjših primerov, kjer so „Književni Horizonti“ moško udarili po gnilih razmerah v sodobnem literarnem Zagrebu; in to priznanje za tamošnje razmere ne pomeni malo.

Ivo Brnčić.

MRAK V IDEJAH

*Prijatelj, s to stvarjo je pač tako:
v idejah veje zdaj črnjanski zrak.
Zato odtod, kjer je precej mračno,
prišel v Ideje je ljubljanski Mrak.*

M. K.

Popravi v glosi: „Stoletja beležk brez literarne tradicije“ v slovenski literarni zgodovini: Tiskarski škrat je na 291. str. napravil nezmislno zvezo: „Čeprav pa je dal Grafenauer nekaj takih osvetljav, ki jih bom upošteval, bom vnovič oblikoval to poglavje. Sodim vendar tako...“ Čitati je treba tako: „Čeprav pa je dal Grafenauer nekaj takih osvetljav, ki jih bom upošteval, ko bom vnovič oblikoval to poglavje, sodim vendar tako...“

Fr. Kidrič.

V članku „Obraz slovenskega gledališkega igralca“ popravi na str. 268. letnico 1924 v letnico 1914. Na str. 270. pa je izpadla zadnja vrsta, ki se glasi: „Upajmo, da nam Skrbinšek zbere in ohrani svoje sodbe o vrstnikih in tovariših.“

I. G.